

store Besparelser, at vi kunne undvære den, saa er det naturligtvis bedst, thi det er sandt, hvad der er udtalt her, at enhver ny Skat i Almindelighed er uvelkommen for de skatteyndende Borgere; naar man altsaa kan hjælpe sig paa anden Maade, er dette det Bedste. Jeg troer i det Hele taget, at jo længere vi komme fra sidste Krig, desto mere uvelkommen vil en saadan ny Skat være. Hvis den Skat, som for Diebliffet tynger paa os, og den, der nu stilles os i Udsigt, sammenlagte vare komne umiddelbart efter Krigen, vilde den ikke i den Grad have overrasket Folk eller bragt Uvillie tilstede som nu, da det fleer flere Aar efter Krigen. Det er min Overbeviisning, at man strax efter Krigen havde ventet en saadan Skat, men nu kan man derimod ikke saa let som paa et tidligere Stadium forstaae, at den nødvendig. — Der er een Post, hvorpaa jeg havde haabet, at vi kunde spare Lidt, som ialtfald vilde have kunnet hjælpe Noget, det er det kongelige Theater, — men det synes ikke, at man kan komme ret vidt i saa Henseende, at dømme efter den Betænkning, som nylig er bleven omdeelt til os. Smidlertid er det dog muligt, at Commissionens Forslag kan føre til nogen Besparelse engang i Tiden; dog derom skal jeg ikke nu udtale mig videre, da vi under en anden Sag ville faae Leilighed til at udtale os derom, og jeg troer, det er rigtigt at udsætte Discussionen derom indtil den Tid. — For at give et Bidrag til Bedømmelsen af vor Finantsstilstand, der er en Velfærdsdag for Landet, har min ærede Ven og Nabo til Venstre (Madsen) i Mødet iforgaars fremsat sin Anskuelse i saa Henseende. Jeg er enig med det ærede Medlem i flere Punkter, men der er eet Punkt, hvori jeg ikke kan være enig med ham, idet jeg maa tillade mig at tilraade ærede Medlemmer ikke at stole for meget paa, at man kan vurdere Alt, hvad Staten eter, og deraf slutte til vor Formuestilstand. Der er nemlig en stor Deel døde Capitaler, som det ikke kan nytte at medtage, og til saadanne døde Capitaler henregner jeg f. Ex. alle vore Embedsboliger, Soldkammerhuse, Posthuse, Slotte osv., hvilke man nok kan eie, men som ikke give Indtægt. Naar man vil søge at komme til Kundskab om, hvad en vis Green

af Statsstyrelsen koster, f. Ex. Soldvæsenet, kan det være rigtigt at vurdere de vedkommende Bygninger og deres mulige Leieafgifter, men naar det kommer an paa at vurdere Statens Formue, er det heldigst at holde saadanne døde Capitaler udenfor Beregningen, idet man kun bør medtage de Giendomme, af hvilke man virkelig kan vente sig nogen Indtægt. — Her er talt om Bygningsafgiften, og jeg skal ikke gjentage, hvad der i saa Henseende er blevet udtalt, men kun sige, at den værste Egenskab ved Bygningsafgiften paa Landet efter min Mening er den, at den Bygning, paa hvilken den engang er kommen til at hvile, meget vanskeligt atter, idetmindste saavidt mig bekjendt, kan blive fri for den, og Følgen deraf er, at man saagodt som betragter den, hvis Gaandtering medfører Bygningsafgift, som en Bussemænd. Man tør ikke leie sin Bygning ud til ham, fordi man mener, at det siden næsten ikke vil være muligt atter at blive fri for Bygningsafgiften, selv om det omtalte Leiemaal er ophørt. Jeg fremhæver dette her, fordi denne Skat allerede har fundet Dmtale, og det skulde glæde mig meget, om den høitærede Finantsminister vilde tage nogen Notits af disse Bemærkninger samt undersøge hvorvidt de ere berettigede eller ikke. — Landposterne synes at være en Indretning, der har mødt megen Velvillie her i Thinget, og jeg deler denne Velvillie, men jeg maa dog tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at visse Egne i Landet, der ikke ere saa heldige at have Jernbaner i deres Nærhed, maa skee dog i saa Henseende blive noget stedmoderligt behandlede og lide en finantsiel Uret. Jeg troer ikke, at det er vanskeligt at paavise dette nærmere, men Enkelthederne høre jo ikke hen til første Behandling. — Et æret Medlem (Winther), som jeg ikke seer er tilstede, var igaar, saavidt jeg kunde forstaae, meget utrokelig over mange Ting, som han saae i Finantsloven, navnlig ogsaa over Stempelpapirbeskatningen, især hvad Gjældsbreve angaaer, idet han udtalte, at jo mere forgjældet en Mand er, desto større Skat har han i saa Henseende at betale. Det forekommer mig imidlertid, at da vi for ikke ret mange Aar siden nedsatte Stempelsafgiften for Pantebreve